

HOLLY JACKSON

Η
ΕΠΑΝΕΜΦΑΝΙΣΗ
THE
ΡΕΙΤΣΕΛ
ΠΡΑΙΣ

μετάφραση
Χριστίνα Σωτηροπούλου

διόπτρα

Στη μικρή μου αδελφή

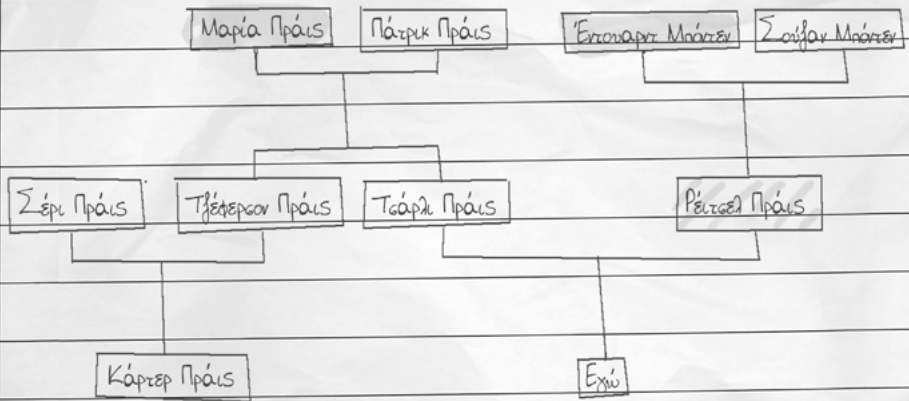

Άνναμυελ Πράις

Β' Γυμνασίου

13/2/2020

Το Οικογενειακό μου Δέντρο

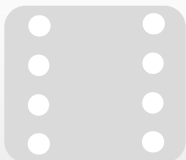

Υπόμνημα:

 Έχει αποθιώσει

 Δεν έχουμε είχονα

Η εξαφάνιση της Ρέιτσελ Πράις

Ντοκιμαντέρ

Crime

Παραγωγή 2024

☆ Αξιολόγηση

Συνεργείο:

Ράμζι Λι ... παραγωγός, σκηνοθέτης

Τζέιμς Μάγιερς ... εικονολήπτης

Σαμπά Ικμπάλ ... ηχολήπτρια

Ας Μάντοξ ... βοηθός εικονολήπτη

ΕΝΑ

«ΤΙ ΠΙΣΤΕΥΕΙΣ ΟΤΙ ΣΥΝΕΒΗ στη μητέρα σου;»

Η λέξη ήχησε παράξενα στ' αφτιά της Μπελ όταν την πρόφερε εκείνος. *Μητέρα*. Αφύσικη. Αλλά όχι τόσο αφύσικη όσο το *μαμά*. Εκείνη η λέξη πιεζόταν ανάμεσα στα χείλη της, παραμορφωμένη και θυμωμένη, σαν φουσκωμένος γυμνοσάλιαγκας που επιτέλους θα κατάφερνε να ελευθερωθεί και θα έπεφτε με ένα πλατς στο πάτωμα για να τραβήξει τα βλέμματα όλων. Γιατί αυτό γινόταν, κάθε φορά. Η λέξη *μαμά* δεν είχε θέση στο στόμα της και η Μπελ δεν την έλεγε αν δεν ήταν απολύτως απαραίτητο. Τουλάχιστον το *μητέρα* ήταν κάπως πιο ψυχρό, δημιουργούσε μια απόσταση.

«Όλα καλά, με την ησυχία σου», είπε ο Ράμιζι, προφέροντας κοφτά και καθαρά τα φωνήεντα.

Η Μπελ κοίταξε τον Ράμιζι απέναντί της, αποφεύγοντας την κάμερα. Ρυτίδες ανησυχίας διασταυρώνονταν στο μαύρο του δέρμα, συγκεντρώνονταν γύρω από τα μάτια του καθώς κοίταζε σταθερά την Μπελ, γιατί ήδη εκείνη χρονοτριβούσε σε υπερβολικό βαθμό, περισσότερο από ό,τι στις συναντήσεις για

την προετοιμασία των συνεντεύξεων των τελευταίων ημερών. Σήκωσε το χέρι του και έξυσε τον κρόταφό του, ακριβώς εκεί όπου τα σκούρα σγουρά μαλλιά του γκρίζαραν πάνω από τα αφτιά του. Ράμιζι Λι: παραγωγός ταινιών και σκηνοθέτης από το Νότιο Λονδίνο – ζούσε στην άλλη άκρη του κόσμου, κι όμως να που είχε έρθει στο Γκόραμ του Νιου Χάμσιρ και καθόταν απέναντί της.

Ο Ράμιζι ξερόβηξε.

«Ε...» πήγε να πει η Μπελ, αλλά πνίγηκε μ' εκείνο τον γυμνο-σάλιαγκα. «Δεν ξέρω».

Ο Ράμιζι κάθισε πίσω, η καρέκλα του έτριξε και η Μπελ κατάλαβε από την απογοήτευση που ζωγραφίστηκε στιγμιαία στο πρόσωπό του ότι δεν τα πήγαινε καλά. Τα πήγαινε χειρότερα από πριν. Πρέπει να έφταιγε η κάμερα. Η κάμερα άλλαζε τα πράγματα, επειδή δημιουργούσε κάτι μόνιμο. Μια μέρα, χιλιάδες άνθρωποι θα παρακολουθούσαν το ντοκιμαντέρ και το μόνο που θα τους χώριζε από εκείνη θα ήταν το τζάμι της τηλεόρασης. Θα ανέλυαν την κάθε της λέξη, την κάθε της παύση, και θα είχαν κάτι να πουν για όλα αυτά. Θα παρατηρούσαν το πρόσωπό της: το ζεστό λευκό δέρμα και τα αναψοκοκκινισμένα μάγουλά της, το έντονο πιγούνι της που γινόταν ακόμα πιο έντονο όταν μιλούσε και ειδικά όταν χαμογελούσε, τα μελιά μαλλιά της, τα στρογγυλά γκριζογάλανα μάτια της. *Δεν είναι ολόιδια η Ρέιτσελ;* θα έλεγαν αυτοί οι άνθρωποι μπροστά στην οθόνη της τηλεόρασης. Η Μπελ πίστευε ότι έμοιαζε περισσότερο με τον πατέρα της. *Ευχαριστώ για τη φιλοφρόνηση, ωστόσο.*

«Συγγνώμη», πρόσθεσε η Μπελ, πιέζοντας τα βλέφαρά της. Έβλεπε έντονα πορτοκαλιά μπαλώματα στα σημεία όπου οι τρεις

προβολείς έριχναν το εκτυφλωτικό φως τους. Έπρεπε απλώς να ξεμπερδέψει μ' εκείνο το ντοκιμαντέρ, να προσποιηθεί ότι δεν απεχθανόταν το κάθε δευτερόλεπτο του γυρίσματος, έπρεπε να μιλήσει για τη Ρέιτσελ και μετά η ζωή της θα ξανάπαιρνε την κανονική της ροή, η Μπελ θα μπορούσε και πάλι να μη μιλάει για τη Ρέιτσελ.

Ο Ράμζι κούνησε το κεφάλι του, ένα χαμόγελο άρχισε να αχνοφαίνεται.

«Μην ανησυχείς», της είπε. «Είναι δύσκολη ερώτηση».

Δεν ήταν δύσκολη, όμως. Όχι ιδιαίτερα. Ούτε η απάντηση ήταν δύσκολη. Η Μπελ δεν ήξερε τι της είχε συμβεί. Κανένας δεν ήξερε. Γι' αυτό γινόταν το ντοκιμαντέρ.

«Νομίζω ότι εκείνη...»

Κάποιος παραπάτησε πίσω από την κάμερα, σκόνταψε σε ένα καλώδιο, που πετάχτηκε απότομα από τον τοίχο. Ένα από τα φώτα τρεμόπαιξε κι έσβησε, ταλαντευόμενο στην ασταθή βάση του. Ένα χέρι το πρόλαβε στον αέρα και το ίσιωσε.

«Σκατά. Συγγνώμη, Ραμζ», είπε αυτός που σκόνταψε και πήγε να βάλει το καλώδιο ξανά στην πρίζα. Τώρα που είχε σβήσει ο προβολέας, η Μπελ κατάφερε να τον δει καθαρά για πρώτη φορά. Δεν μπορούσε να πει ότι τον είχε παρατηρήσει νωρίτερα, όταν ο Ράμζι της είχε συστήσει το συνεργείο, όσο ήταν παραζαλισμένη από τα φώτα και την κάμερα. Πρέπει να ήταν ο νεότερος από τα τέσσερα μέλη του συνεργείου, σίγουρα όχι πολύ μεγαλύτερος από την ίδια. Και ήταν, ίσως, το πιο γελοίο άτομο που είχε δει ποτέ της η Μπελ. Είχε καστανά μαλλιά με πυκνές μπούκλες ως τους ώμους, χωρίστρα στο πλάι και ένα χλωμό πρόσωπο, γεμάτο γωνίες και σκιές. Φορούσε καρό παντελόνι

καμπάνα και ένα πουλόβερ σε έντονο μοβ χρώμα με μικρούς πράσινους και κίτρινους δεινόσαυρους στο στήθος.

«Συγγνώμη», είπε ξανά και η προφορά του τον πρόδωσε· πρέπει να ήταν κι αυτός Λονδρέζος. Έβγαλε ένα μουγκρητό καθώς έβαζε την πρίζα. Ο προβολέας άναψε πάλι και τον έκρυψε από την Μπελ. Δόξα τω Θεώ, αυτό το άσχημο πουλόβερ της αποσπούσε την προσοχή.

«Σου είπα να κολλήσεις στο πάτωμα όλα τα καλώδια, Ας», είπε ο Ράμιζι κι έγειρε για να κοιτάξει πίσω από τον προβολέα.

«Τα κόλλησα...» ακούστηκε η φωνή του Ας πίσω από τον προβολέα, κάπως έντονη, σαν τις γωνίες του προσώπου του. «Μέχρι που ξέμεινα από ταινία».

«Φίλε, έχουμε καμιά πενηνταριά χιλιάδες ταινίες επάνω», απάντησε ο Ράμιζι.

«Πενήντα χιλιάδες και μία», είπε η γυναίκα που στεκόταν πίσω από το μικρόφωνο: ένα μακρύ κοντάρι στερεωμένο σε τρίποδο, με χνουδωτή γκρίζα κεφαλή που αιωρούνταν πάνω από την Μπελ και τον Ράμιζι, ακριβώς πάνω από το πλάνο. Σαμπά, έτσι την αποκαλούσε ο Ράμιζι και της την είχε συστήσει ως ηχολήπτρια. Φορούσε ένα ζευγάρι τεράστια ακουστικά που έκαναν το πρόσωπό της να φαίνεται μικροσκοπικό και παραμόρφωναν με αφύσικες ζάρες το μελαψό δέρμα στα μάγουλά της.

«Συγγνώμη», ακούστηκε πάλι η φωνή του Ας. «Θα το φτιάξω αργότερα».

«Δεν πειράζει», είπε ο Ράμιζι και το πρόσωπό του μαλάκωσε για ένα δευτερόλεπτο. Κι έπειτα απευθύνθηκε στον άντρα πίσω από την τεράστια κάμερα: «Τζέιμς, γιατί έστρεψες την κάμερα στον Ας;».

«Νόμιζα ότι ο στόχος μας ήταν να γυρίσουμε το ντοκιμαντέρ σε στιλ ρεαλιστικού κινηματογράφου και σκέφτηκα ότι ίσως ήθελες να το τραβήξω αυτό», απάντησε ο εικονολήπτης.

«Όχι, δεν το θέλω. Ας στήσουμε ξανά το πλάνο και πάμε για την επόμενη λήψη. Και αυτή τη φορά να προσέχετε όλοι πού πατάτε».

Ο Ράμιζι χαμογέλασε στην Μπελ, λες και της ζητούσε συγγνώμη. Καθόταν απέναντί τους σε έναν καναπέ με μαλακά μαξιλάρια, τα οποία τακτοποιούσαν και ξανατακτοποιούσαν με ακρίβεια πίσω της.

«Ο Ας είναι ο γαμπρός μου», της είπε, σαν να της έδινε εξηγήσεις. «Τον ξέρω από έντεκα χρονών. Είναι η πρώτη του δουλειά, σωστά, Ας; Βοηθός εικονολήπτη».

Ας; βοηθός εικονολήπτη. Σαμπά: ηχολήπτρια. Τζέιμς: εικονολήπτης. Και Ράμιζι: κινηματογραφιστής, παραγωγός, σκηνοθέτης. Θα πρέπει να ήταν ωραία να έχεις λέξεις που ακολουθούν το όνομά σου, λέξεις που έχεις επιλέξει. Οι λέξεις της Μπελ ήταν διαφορετικές: *Αυτή είναι η Ανναμπελ. Η κόρη της Ρέιτσελ Πράις.* Το τελευταίο κομμάτι το έλεγαν ψιθυριστά και συνωμοτικά. Επειδή, παρόλο που η Ρέιτσελ είχε φύγει, τα πάντα περιστρέφονταν γύρω της. Το Γκόραμ δεν ήταν το ίδιο μέρος πια· ήταν η πόλη στην οποία είχε ζήσει η Ρέιτσελ Πράις. Ο αριθμός 33 της οδού Μίλτον δεν ήταν το σπίτι της Μπελ, ήταν το σπίτι στο οποίο είχε ζήσει η Ρέιτσελ Πράις. Ο πατέρας της Μπελ, ο Τσάρλι Πράις, ήταν ο *σύζυγος της Ρέιτσελ Πράις*, αν και το Πράις ήταν το δικό του επώνυμο.

«Ας, την κλακέτα», του θύμισε ο Ράμιζι.

«Α». Ο Ας αναδύθηκε στο φως, με μια ασπρόμαυρη κλακέτα

στα χέρια. Πάνω της ήταν τυπωμένες οι λέξεις: *Η εξαφάνιση της Ρέιτσελ Πράις*. Αυτός ήταν ο τίτλος του ντοκιμαντέρ. Από κάτω ήταν γραμμένο με το χέρι: *Συνέντευξη με την Μπελ*. Και η Μπελ ξαφνιάστηκε που δεν έγραφε με την κόρη της Ρέιτσελ Πράις.

Ο Ας στάθηκε μπροστά στην κάμερα, τα μπατζάκια του θρόιζαν καθώς τρίβονταν μεταξύ τους.

«Λήψη έξι», είπε ο Ας και κατέβασε το πάνω μέρος της κλακέτας με έναν δυνατό θόρυβο, πριν βγει βιαστικά από το πλάνο.

«Να το πάμε από την αρχή». Ο Ράμιζι έβγαλε μια βαθιά αναπνοή. Βρίσκονταν εκεί ήδη από ώρες και το πέρασμα του χρόνου είχε αρχίσει να αφήνει τα σημάδια του στο πρόσωπό του. «Η μαμά σου λείπει πλέον πάνω από δεκαέξι χρόνια. Σε όλο αυτό το διάστημα, δεν έχει δώσει κανένα σημείο ζωής. Καμία δραστηριότητα στους τραπεζικούς λογαριασμούς της, καμία επικοινωνία με την οικογένεια, κανένα πτώμα παρά τις εκτεταμένες έρευνες. Φυσικά έχουν υπάρξει *εμφανίσεις*», είπε δίνοντας τόση έμφαση στη λέξη, που βγήκε πλαγιασθή από το στόμα του. «Κάποιοι στο διαδίκτυο ισχυρίζονται ότι έχουν δει τη Ρέιτσελ στο Παρίσι. Στη Βραζιλία. Μια φορά, μάλιστα, πριν από λίγους μήνες, την είδαν εδώ κοντά, στο Νορθ Κόνγουεϊ. Αλλά, φυσικά, πρόκειται για ανεπιβεβαίωτους ισχυρισμούς. Η μαμά σου εξαφνίστηκε στις 13 Φεβρουαρίου 2008 χωρίς ίχνη. Τι πιστεύεις ότι της συνέβη;»

Η Μπελ δεν μπορούσε να πει πάλι *δεν ξέρω*, αλλιώς δεν θα την άφηναν να φύγει ποτέ.

«Είναι ένα μυστήριο για μένα, όπως και για όλο τον κόσμο», είπε και από τη λάμψη στα μάτια του Ράμιζι κατάλαβε ότι αυτή η απάντηση ήταν καλύτερη. Εντάξει, συνεχίζουμε. «Ξέρω όλες τις θεωρίες για το τι συνέβη. Και αν έπρεπε να διαλέξω μία...»

Ο Ράμιζι κούνησε το κεφάλι, την προέτρεπε να συνεχίσει.

«Νομίζω ότι ήθελε να φύγει. Έφυγε. Ίσως μετά να τη σκότωσε κάποιος τυχαίος δολοφόνος – αυτόν τον όρο χρησιμοποιούν τα ΜΜΕ. Ή ίσως χάθηκε στα Λευκά Όρη και πέθανε στο χιόνι και κάποιος ζώο έφαγε τη σορό της. Γι' αυτό δεν την έχουμε βρει».

Ο Ράμιζι έσκυψε προς τα εμπρός, πιάνοντας σκεπτικός το πιγούνι του με το δάχτυλό του.

«Αρα, Μπελ, πιστεύεις ότι το πιθανότερο σενάριο είναι να είναι νεκρή η μητέρα σου;»

Η Μπελ κούνησε ανόρεχτα το κεφάλι της, κοιτάζοντας το τραπεζάκι μπροστά της. Είδε την καράφα με το νερό που ήταν κομμάτι του ντεκόρ, δεν επιτρεπόταν να πιει. Τη μαρμάρινη σκακιέρα με όλα τα κομμάτια στις θέσεις τους, έτοιμα για μάχη. Τα γόνατά της ήταν στραμμένα προς το κέντρο, την ουδέτερη ζώνη της σκακιέρας. Εκείνη η αίθουσα συνεδριάσεων που είχε αποκτήσει νέα χρήση στο ξενοδοχείο Royalty Inn της κεντρικής οδού ήταν η σκηνή. Η καράφα, η σκακιέρα και τα μαξιλάρια ήταν τα βοηθητικά αντικείμενα. Τίποτα δεν ήταν αληθινό, ήταν μόνο για τα μάτια του κόσμου.

«Ναι. Νομίζω ότι έχει πεθάνει. Νομίζω ότι σκοτώθηκε εκείνη τη μέρα ή λίγο μετά».

Γιατί το πίστευε αυτό; Είχε καμιά σημασία; Είχε φύγει, τελεία και παύλα.

Ο Ράμιζι κοίταζε κι εκείνος τη σκακιέρα εκείνη τη στιγμή.

«Δες ότι η μητέρα σου προσπαθούσε να φύγει», είπε στρέφοντας ξανά το βλέμμα στην Μπελ. «Εννοείς ότι το έσκασε;»

Η Μπελ ανασήκωσε τους ώμους. «Μάλλον».

«Αλλά υπάρχουν τρανταχτές αποδείξεις που αντικρούουν αυτή

την εικοσία. Η Ρέιτσελ δεν σήκωσε χρήματα από τον λογαριασμό της τις μέρες και τις εβδομάδες πριν από την εξαφάνισή της. Αν σκόπευε να φύγει και να ξεκινήσει μια νέα ζωή, θα είχε ανάγκη από χρήματα. Όχι μόνο αυτό, αλλά δεν πήρε ούτε το πορτοφόλι με την ταυτότητά της μαζί της και άφησε τις τραπεζικές κάρτες στο σπίτι. Επίσης, δεν πήρε το κινητό της. Δεν μάζεψε τα ρούχα της ή τα υπάρχοντά της. Τίποτα. Δεν πήρε καν το παλτό της, παρόλο που έκανε τσουχτερό κρύο εκείνη τη μέρα. Ήταν κι αυτό παρατημένο στο αυτοκίνητο, μαζί με το κινητό και το πορτοφόλι της».

Κι εμένα, σκέφτηκε η Μπελ.

«Τι έχεις να πεις γι' αυτό;» τη ρώτησε ο Ράμζι.

Τι ήθελε ο Ράμζι να του πει η Μπελ;

«Δεν ξέρω». Η Μπελ επέστρεψε σ' εκείνες τις δύο λέξεις και κρύφτηκε πίσω τους.

Ο Ράμζι φάνηκε να αισιόφρονος, έκανε ένα βήμα πίσω και ίσιωσε την πλάτη του.

«Είσαι δεκαοχτώ τώρα, Μπελ. Δεν ήσουν ούτε δύο ετών όταν εξαφανίστηκε η Ρέιτσελ. Ήσουν είκοσι δύο μηνών, για την ακρίβεια. Και φυσικά, ένα από τα πιο αξιοσημείωτα πράγματα αυτής της υπόθεσης που την κάνει να ξεχωρίζει από όλες τις άλλες είναι ότι βρισκόσουν μαζί της. Ήσουν μαζί με τη μαμά σου όταν εξαφανίστηκε».

«Ναι», είπε η Μπελ, ξέροντας ποια θα ήταν η επόμενη ερώτηση. Δεν είχε σημασία πόσες φορές της την είχαν κάνει, η απάντηση παρέμενε ίδια. Και σίγουρα ήταν ό,τι χειρότερο για την Μπελ.

«Και δεν θυμάσαι τίποτε απολύτως; Δεν θυμάσαι ότι ήσουν στο εμπορικό κέντρο; Στο αυτοκίνητο;»

«Δεν θυμάμαι τίποτα», είπε η Μπελ ψυχρά. «Ήμουν πολύ μικρή για να θυμάμαι. Ή για να πω σε κάποιον τι είδα εκείνη τη μέρα».

«Και να το πιο τρελό απ' όλα». Ο Ράμιζι έγειρε προς τα εμπρός, η φωνή του ανέβηκε στα μισά της πρότασης και την ξανακατέβασε σε μια προσπάθεια να την κρατήσει σταθερή. «Ήσουν νήπιο, υπερβολικά μικρή για να μιλήσεις καθαρά σε οποιονδήποτε, στους αστυνομικούς. Αλλά αν κάποιος είχε πάρει τη Ρέιτσελ, αν την είχε απαγάγει από το αυτοκίνητο που βρέθηκε παρατημένο μ' εσένα μέσα, αυτό σημαίνει ότι εσύ πρέπει να είδες ποιος το έκανε. Είδες τον απαγωγέα. Λογικά, κάποια στιγμή στο παρελθόν γνώριζες, έστω και για λίγο, τη λύση του μυστηρίου».

«Το ξέρω».

Δεν ήταν τελείως τρελό; Το πιο τρελό πράγμα του κόσμου, για την ακρίβεια.

Η Μπελ έκλεισε τα μάτια της, τρεις πυρακτωμένες ηλιακές κηλίδες καταλάμβαναν τον σκοτεινό κόσμο μέσα στο κεφάλι της. Τα φώτα ήταν υπερβολικά έντονα. Έβγαζαν και ζέστη ή ήταν η ιδέα της; Και τότε γιατί το πρόσωπό της έκαιγε τόσο;

«Είσαι εντάξει, να συνεχίσουμε;» τη ρώτησε ο Ράμιζι.

«Ναι». Η αλήθεια ήταν ότι δεν είχε και άλλη επιλογή. Είχε υπογράψει συμφωνητικά, δηλώσεις αποποίησης και εκχώρησης δικαιωμάτων. Και, το σημαντικότερο, το είχε υποσχεθεί στον πατέρα της. Μπορούσε να προσποιηθεί την ευγενική για χάρη του. Μπορούσε να λέει ναι και όχι και συγγνώμη τη σωστή στιγμή.

«Στ' αλήθεια δεν έχεις καμία ανάμνηση από εκείνη τη μέρα;»

«Όχι». Και δεν θα είχε καμία ανάμνηση ούτε την επόμενη φορά που θα της έκανε την ίδια ερώτηση. Ούτε τη μεθεπόμενη.

Δεν είχε καμία ανάμνηση από όσα είχαν συμβεί, δεν είχε ιδέα. Θυμόταν μόνο όσα κατάλαβε αργότερα, όταν ήταν αρκετά μεγάλη για να καταλάβει: ότι η μητέρα της την είχε παρατήσει. Την είχε εγκαταλείψει στο πίσω κάθισμα του αυτοκινήτου, όποια και να ήταν η αιτία.

«Είναι μία από τις υποθέσεις που έχει συζητηθεί και μελετηθεί διεξοδικά σε podcast για αληθινά εγκλήματα και στα μέσα κοινωνικής δικτύωσης, που απασχολεί την κοινή γνώμη ακόμα και μετά από δεκαέξι χρόνια», είπε ο Ράμιζι με μάτια που γυάλιζαν. «Το όνομα Ρέιτσελ Πράις είναι σχεδόν συνώνυμο του μυστηρίου. Γιατί η εξαφάνισή της ήταν σαν παζλ και η ανθρώπινη φύση επιτάσσει τη λύση αυτού του παζλ, δεν συμφωνείς;»

Τι έπρεπε να απαντήσει σε αυτό η Μπελ; Πολύ αργά.

«Και αυτό συμβαίνει επειδή», συνέχισε ο Ράμιζι, «η Ρέιτσελ φαίνεται ότι εξαφανίστηκε δύο φορές εκείνη τη μέρα. Μπορείς να μας πεις τι συνέβη στις δύο το μεσημέρι; Πού πηγαίνατε εσύ και η μαμά σου;»

«Πάλι;»

«Ναι, αν μπορείς. Για την κάμερα», είπε ο Ράμιζι για να ρίξει το φταίξιμο στην κάμερα και όχι στην Μπελ. Οι κάμερες δεν πληγώνονταν. Ο Ράμιζι φερόταν ευγενικά από αυτή την άποψη. Αλλά, φυσικά, ο Ράμιζι ήθελε να πιστέψει η Μπελ ότι ήταν ευγενικός, σωστά;

Η Μπελ ξερόβηξε. «Εκείνο το απόγευμα, ήμουν στο αυτοκίνητο με τη Ρέιτσελ. Θα πηγαίναμε στο εμπορικό κέντρο Λευκά Όρη, που βρίσκεται στο Μπέρλιν. Δεν απέχει πολύ από το Γκόραμ, γύρω στα δέκα λεπτά. Οι κάμερες ασφαλείας κατέγραψαν

και τις δυο μας να μπαίνουμε στο εμπορικό κέντρο. Η Ρέιτσελ με κρατούσε στην αγκαλιά της».

«Και γιατί είχατε πάει στο εμπορικό κέντρο;»

«Μου είπαν ότι με πήγαινε συχνά εκεί όταν είχε άδεια από τη δουλειά», είπε η Μπελ. «Παλιότερα η Ρέιτσελ δούλευε σε μια καφετέρια εκεί. Πήγαινε για να πιει καφέ και να δει τις παλιές της φίλες. Δεν ήταν κάτι ασυνήθιστο. Η καφετέρια ονομαζόταν Moose Mouse Coffeehouse».

Φυσικά, η Μπελ δεν το θυμόταν αυτό, όμως έκτοτε είχε δει το υλικό από τις κάμερες ασφαλείας, τις τελευταίες εικόνες που έδειχναν τη Ρέιτσελ Πράις ζωντανή. Κάθονταν στην καφετέρια, η Μπελ ήταν μωρό με παχουλά χεράκια, φορούσε ένα έντονο μπλε φουσκωτό μπουφάν και λικνιζόταν στα πόδια της Ρέιτσελ. Γύρω τους είχαν άδεια τραπέζια. Εκείνες οι μικρές φιγούρες φαινόταν θολές αλλά ευτυχισμένες. Δεν ήξεραν ότι σε λίγο θα εξαφανίζονταν και οι δύο, η μία τους για πάντα.

«Αλλά αυτό που ήταν έξω από τα συνηθισμένα», ανταπάντησε ο Ράμζι, «είναι ότι αφού τελειώσατε τα αναψυκτικά σας, η Ρέιτσελ σηκώθηκε για να φύγει μ' εσένα στην αγκαλιά της. Βγήκατε στις δύο και σαράντα εννέα από την καφετέρια Moose Mouse, το δείχνουν οι κάμερες, σας βλέπουμε στο βίντεο να φεύγετε. Έπειτα όμως στρίψατε σε μια γωνία, σε ένα τυφλό σημείο ανάμεσα στις κάμερες ασφαλείας του εμπορικού κέντρου, και...»

Φαινόταν να περιμένει κάτι.

«Εξαφανιστήκαμε», είπε η Μπελ, συμπληρώνοντας το κενό.

«Εξαφανιστήκατε χωρίς κανένα ίχνος», πρόσθεσε ο Ράμζι. «Δεν εμφανίζεστε στην κάμερα που θα έπρεπε να εμφανιστείτε, αν είχε συνεχίσει να περπατάει η Ρέιτσελ. Δεν εμφανίζεστε σε

καμία κάμερα μετά από αυτό, σε καμία από τις κάμερες δίπλα στις εξόδους. Πουθενά. Που σημαίνει ότι ήταν αδύνατο να είχατε φύγει από εκεί. Κι όμως, εξαφανιστήκατε και οι δύο μέσα σ' εκείνο το εμπορικό κέντρο και δεν υπάρχει εξήγηση. Έχεις ιδέα πώς έγινε αυτό;»

«Δεν ξέρω, δεν θυμάμαι». Επαναλάμβανε ολοένα αυτή την ατάκα.

«Η αστυνομία ανέλυσε το υλικό μετά την εξαφάνιση της Ρέιτσελ. Μελέτησαν και μέτρησαν όλους όσοι μπήκαν στο εμπορικό κέντρο κι έπειτα μέτρησαν όσους βγήκαν από αυτό. Οι αριθμοί ταίριαζαν, με εξαίρεση εσάς τις δύο. Εσένα και τη Ρέιτσελ. Ήσαστε οι μόνες που μπήκατε και δεν ξαναβγήκατε ποτέ. Η αστυνομία σκέφτηκε επίσης το ενδεχόμενο να φύγατε μεταμφιεσμένες για κάποιο λόγο, να αλλάξατε εμφάνιση, αλλά δεν ταίριαζαν οι αριθμοί. Απλώς εξαφανιστήκατε».

Η Μπελ ανασήκωσε τους ώμους, επειδή δεν καταλάβαινε τι εννοούσε ο Ράμζι. Πλέον δεν ήταν εξαφανισμένη.

«Και λίγο αργότερα, εσύ εμφανίστηκες ξανά. Σε βρήκαν μόνη στο αυτοκίνητο της Ρέιτσελ, που ήταν παρατημένο στην άκρη ενός δρόμου, κοντά στο Εθνικό Πάρκο Μους Μπρουκ. Το αυτοκίνητο ήταν σταματημένο στη λωρίδα έκτακτης ανάγκης μες στο χιόνι, με τα φώτα αναμμένα και τη μηχανή ανοιχτή. Ένας άντρας» —ο Ράμζι έριξε μια ματιά στις σημειώσεις του— «ο Τζούλιαν Τριπ, περνούσε από εκεί με το αυτοκίνητό του και σε βρήκε λίγο μετά τις έξι. Τηλεφώνησε αμέσως στην αστυνομία...»

«Είναι καθηγητής μου τώρα ο κύριος Τριπ».

Ο Ράμζι χαμογέλασε, δεν τον πείραξε η διακοπή. «Είναι μικρός ο κόσμος».

«Είναι μικρή η πόλη», τον διόρθωσε η Μπελ.

«Νομίζω ότι είναι προφανές γιατί οι φανατικοί των αληθινών εγκλημάτων έχουν επικεντρωθεί σε αυτή την υπόθεση. Επειδή δεν δόθηκαν απαντήσεις μετά το τέλος της δίκης. Το μυστήριο δεν μπορεί να λυθεί και δεν θα βγάλουμε ποτέ άκρη. Πρέπει να είναι ακόμα δυσκολότερο για σένα που έζησες τα γεγονότα από κοντά». Ο Ράμζι έκανε μια παύση. «Πώς ήταν για σένα, Μπελ; Να μεγαλώνεις στη σκιά αυτού του άλυτου μυστηρίου;»

Κανένας δεν το είχε θέσει ποτέ έτσι. Όντως το ένιωθε σαν σκιά, τις περισσότερες μέρες, σαν σκοτεινό, δυσάρεστο πράγμα από το οποίο έπρεπε να αποστρέψεις το βλέμμα για το δικό σου καλό. Και η Μπελ το ήξερε. Έτριψε τη μύτη της τόσο δυνατά, που ο χόνδρος έκανε ένα κλικ στο εσωτερικό της. Κι έπειτα θυμήθηκε ότι την τραβούσε κάμερα και ότι είχε ένα μικρόφωνο να αιωρείται πάνω από το κεφάλι της. Γαμώτο. Ευχόταν να το κόψει αυτό ο Ράμζι στο μοντάζ.

«Δεν ήταν άσχημα», είπε τελικά. «Αποδέχτηκα εδώ και πολύ καιρό ότι δεν θα πάρουμε ποτέ απαντήσεις. Δεν φταίω εγώ που δεν μπορώ να θυμηθώ τίποτα, που ήμουν πάρα πολύ μικρή. Και επειδή δεν θυμάμαι τι έγινε, δεν θα λύσουμε ποτέ το μυστήριο της Ρέιτσελ Πράις, αλλά το έχω αποδεχτεί. Ειλικρινά. Έχω τον μπαμπά μου». Η Μπελ έκανε μια παύση, ένα μικρό χαμόγελο απλώθηκε στα χείλη της κι έκανε το πιγούνι της να φαίνεται μυτερό. «Πάλεψε πολύ σκληρά για να έχω μια όσο το δυνατόν πιο φυσιολογική παιδική ηλικία, δεδομένων των συνθηκών. Είναι ο καλύτερος μπαμπάς που θα μπορούσα να έχω. Γι' αυτό δεν θέλω να μου λένε οι άλλοι ότι με λυπούνται», είπε και το

εννοούσε. Ευχόταν να το έπιανε αυτό η κάμερα. «Είμαι τυχερή, για την ακρίβεια...»

«Ε Ράμζι». Η φωνή του Ας πίσω από τον προβολέα έφτασε ως τα αφτιά τους.

«Κάνουμε γύρισμα, Ας». Ο Ράμζι στράφηκε και του έριξε μια άγρια ματιά.

«Ναι, το ξέρω». Έκανε στο πλάι, πλησίασε και η Μπελ μπόρεσε επιτέλους να τον δει και πάλι, όταν ανοιγόκλεισε τα μάτια της. «Απλώς έχουμε βγει εκτός χρονοδιαγράμματος και νομίζω...»

Έδειξε προς την πόρτα που οδηγούσε στο λόμπι του ξενοδοχείου. Στο τζάμι ήταν κολλημένο ένα πρόσωπο και τους παρακολουθούσε. Η Μπελ έβαλε το χέρι της στα μάτια για να δει καλύτερα, αλλά τα φώτα ήταν υπερβολικά δυνατά και δεν μπορούσε να διακρίνει ποιος βρισκόταν εκεί.

«Έχει έρθει ήδη εκείνη», είπε ο Ας, κοιτάζοντας την ώρα στο κινητό του. «Ήρθε νωρίτερα».

«*Ποια* ήρθε;» ρώτησε η Μπελ. Ήξερε ότι το γύρισμα με τις συνεντεύξεις του Κάρτερ και της θείας Σέρι ήταν προγραμματισμένο για την επόμενη εβδομάδα.

«Σκατά», ψιθύρισε θυμωμένα ο Ράμζι, κοιτάζοντας το δικό του ρολόι. Γύρισε και κοίταξε βιαστικά την Μπελ. Είχε γουρλώσει τα μάτια και οι καλοσυνάτες ρυτίδες γύρω τους είχαν εξαφανιστεί.

Η Μπελ έσκυψε προς τα εμπρός. Κι από τα δικά της μάτια είχε εξαφανιστεί κάθε ίχνος καλοσύνης. Η φωνή της σκλήρυνε. «*Ποια* είναι εκεί, Ράμζι; *Ποια* ήρθε;»

ΔΥΟ

Η ΠΟΡΤΑ ΑΝΟΙΞΕ, οι μεντεσέδες έτριξαν.

«Συγγνώμη;» Μια γυναικεία φωνή αντήχησε στην αίθουσα.
«Η κοπέλα στη ρεσεψιόν μου είπε ότι κάνετε γύρισμα εδώ».

Την ήξερε η Μπελ αυτή τη φωνή; Για μια στιγμή την αναγνώρισε, αλλά δεν μπορούσε να θυμηθεί από πού την ήξερε, ούτε να τη συνδυάσει με κάποιο πρόσωπο. Προσπάθησε να δει ποια ήταν, το στομάχι της ήταν σφιγμένο και ο γυμνοσάλιαγκας περίμενε στο στόμα της.

Ακούστηκε ο ήχος των τακουινιών της στο παρκέ καθώς τους πλησίαζε.

Ο Ράμζι πετάχτηκε από την καρέκλα του και έκανε νόημα στον Τζέιμς πίσω από την κάμερα.

«Γεια», είπε ο Ράμζι ζωηρά. «Ευχαριστώ πολύ που ήρθες τόσο νωρίς. Ελπίζω να ήταν καλό το ταξίδι σου. Τώρα μόλις τελειώσαμε το γύρισμα, Σούζαν».

Η Μπελ ξεροκατάπιε, το σαγόνι της ξεσφίχτηκε. Για ένα δευτερόλεπτο, φοβήθηκε ότι ο Ράμζι θα έλεγε Ρ...

«Χαίρομαι που σε γνωρίζω επιτέλους από κοντά», είπε

η γυναίκα και προχώρησε ζωηρά προς τον Ράμζι. Του έσφιξε το χέρι και στον καρπό της κουδούνισαν βραχιόλια με την κίνηση της χειραψίας.

Σούζαν; Μα γιατί η Μπελ δεν μπορούσε να θυμηθεί καμία Σούζαν;

«Παρομοίως», απάντησε ο Ράμζι.

Η γυναίκα βγήκε στο φως. Ήταν καλοντυμένη, φορούσε σκούρο ταγέρ και ένα σμαραγδί φουλάρι με βολάν και η Μπελ επιτέλους κατάφερε να δει ποια ήταν. Φυσικά. Γιατί, για την Μπελ, δεν ήταν απλώς μια Σούζαν. Ήταν η γιαγιά της. Η μητέρα της Ρέιτσελ.

«Ραμζ, θέλεις να...» πήγε να πει ο Ας, που ακόμη περιφερόταν αδέξια. Έκανε μια ασαφή χειρονομία κι ύστερα έδειξε με τον αντίχειρα την Μπελ.

«Οχ», είπε η γιαγιά στον Ας, κοιτάζοντάς τον από την κορυφή ως τα νύχια. «Τι φρούτο είσαι εσύ;»

Η Μπελ σηκώθηκε και τα τακτικά τοποθετημένα μαξιλάρια καταράκωσαν πίσω της.

«Γεια σου, γιαγιά».

Η κάμερα σηκώθηκε μαζί της. Ο Τζέιμς την έβγαλε από το στήριγμα και την τοποθέτησε στον ώμο του με μια γρήγορη κίνηση, κάνοντας ένα βήμα πίσω για να μεγαλώσει το πλάνο.

Η γιαγιά κοίταζε πίσω της την Μπελ και ανοιγόκλεισε τα μάτια.

«Μη μου πείτε ότι είναι η Άνναμπέλ μου αυτή», είπε και η φωνή της ανέβηκε στο τέλος. «Θεέ μου, πόσο μεγάλωσες!»

Την επόμενη στιγμή, το πρόσωπο της Μπελ πιεζόταν στο σμαραγδί φουλάρι με τα βολάν καθώς η γιαγιά την έσφιγγε

δυνατά στην αγκαλιά της, με μια γλυκερή μυρωδιά αρώματος να κατακλύζει τον λαιμό της.

«Δεν το πιστεύω, δείχνεις τόσο μεγάλη».

«Λοιπόν», είπε η Μπελ, νιώθοντας ένα δυνατό σφίξιμο στα πλευρά της. «Ίσως επειδή όντως μεγάλωσα. Έτσι είναι η εμφάνισή μου εδώ και αρκετά χρόνια».

Η γιαγιά έκανε ένα βήμα πίσω για να παρατηρήσει την Μπελ, με τα κοκαλιάρικα δάχτυλά της να γραπώνουν τους ώμους της.

«Θεέ μου, μοιάζεις πάρα πολύ με τη Ρέιτσελ».

Όχι, δεν της έμοιαζε καθόλου.

Τα μάτια της γιαγιάς βούρκωσαν, το κάτω χείλος της άρχισε να τρέμει και το δάγκωσε.

«Ο παππούς θα ήταν πολύ περήφανος αν σε έβλεπε έτσι, ολόκληρη κοπέλα. Λυπάμαι που δεν πρόλαβε να σε δει. Μακάρι ο πατέρας σου να μας άφηνε να σε δούμε. Ήταν απάνθρωπο. Το μοναδικό μου εγγόνι».

Άφησε την Μπελ και ψαχούλεψε στην τσέπη της. Έβγαλε ένα τσαλακωμένο μαντίλι, φύσηξε δυνατά τη μύτη της· ένας ήχος σαν κρώξιμο πουλιού πλημμύρισε τον χώρο.

«Δεν σε άφησε καν να έρθεις στην κηδεία», είπε η γιαγιά, ρουφώντας τη μύτη της.

Η Μπελ δεν θα το άφηνε να περάσει έτσι αυτό.

«Ναι, επειδή του είπες ότι δεν τον ήθελες στην κηδεία», της απάντησε με πιο οξύ τόνο, σφίγγοντας τα δόντια της. Είχε δικαίωμα η Μπελ να βρίσει αυτή τη γυναίκα; Πόσων ετών ήταν; Λίγο μετά τα εβδομήντα; Επιτρεπόταν, σωστά;

«Ναι, όμως ήθελα εσένα στην κηδεία. Το ίδιο θα ήθελε και ο παππούς σου. Αλλά το μόνο πράγμα που ήθελε αληθινά πριν

πεθάνει ήταν να δει επιτέλους τον δολοφόνο της κόρης του στη φυλακή. Εκεί που ανήκει», είπε επιδεικτικά, σκουπίζοντας πάλι τη μύτη της για έμφαση. Και μετά. «Καρκίνος. Πριν από τέσσερα χρόνια», είπε κοιτάζοντας προς τον Ράμζι.

«Λυπάμαι πολύ», είπε εκείνος σχεδόν ψιθυριστά, σαν να μην ήθελε να παρέμβει στη σκηνή, σαν να ήθελε να γίνει ένα με το σκηνικό. Ήταν σωστό που το τραβούσε αυτό η κάμερα;

Η γιαγιά τής χαμογέλασε γλυκά, αλλά το μόνο που κατάφερε να σκεφτεί η Μπελ ήταν ο πατέρας της που αποκαλούσε τη Σούζαν *μασάκω*, επειδή ήταν από τη Μασαχουσέτη και επειδή ήταν...

«Αχ, μόλις μου ήρθε μια τέλεια ιδέα», συνέχισε χωρίς να δώσει σημασία. «Μπορείς να έρθεις να μείνεις μαζί μου αυτό το καλοκαίρι. Θα είναι υπέροχα· θα με βοηθάς με τα άλογα, αν θέλεις. Έτσι θα μείνεις για ένα διάστημα στο σπίτι όπου μεγάλωσε η μητέρα σου, θα ξεφύγεις από αυτό τον άνθρωπο. Τι λες, Άνναμπελ;»

Τι έλεγε η Μπελ; Ήταν μια πρόσκληση χωρίς νόημα και αν η γιαγιά στ' αλήθεια νοιαζόταν, θα την είχε επισκεφθεί ή θα της είχε τηλεφωνήσει. Αλλά δεν το έκανε. Και όταν θα έφευγαν οι κάμερες, εκείνη θα έπαιρνε το αεροπλάνο και θα εξαφανιζόταν ξανά. Το συνήθιζαν αυτό οι άνθρωποι.

«Ακούγεται ονειρεμένο», είπε η Μπελ. Μπορούσε κι εκείνη να φερθεί σαν μαλάκω. «Και, σημειωτέον, αυτός ο άνθρωπος είναι ο πατέρας μου».

Η γιαγιά έσφιξε απότομα τα δόντια της. «Αυτός ο άνθρωπος είναι...»

«Δεν σκότωσε τη Ρέιτσελ».

Τα μάτια της Μπελ πλημμύρισαν οργή, ήταν σαν να είχαν

μείνει οι δυο τους στην αίθουσα... και τα μέλη του βρετανικού συνεργείου, που κρύβονταν στο σκοτάδι. «Πέρασε το δικό σου, γιαγιά. Τον κατηγορήσαν για ανθρωποκτονία από πρόθεση. Έμεινε για ένα διάστημα στη φυλακή όσο περίμενε να δικαστεί. Και ξέρεις τι έγινε; Τον αθώωσαν».

«Δεν καταδικάστηκε, αυτό δεν σημαίνει ότι είναι αθώος. Και οι ένορκοι δεν έχουν πάντα δίκιο», είπε η γιαγιά με τα χείλη της να κινούνται υπερβολικά καθώς σχημάτιζαν τις λέξεις. «Δεν είμαι η μόνη που το πιστεύει. Όλοι ξέρουν ότι αυτός το έκανε».

«Είχε άλλοθι», της ανταπάντησε η Μπελ και της χαμογέλασε θυμωμένα. «Πολύ βολικό για σένα να το ξεχνάς».

«Και πάλι, προλάβαινε να τη σκοτώσει», είπε η γιαγιά της περιπαικτικά και γύρισε για να βρει τον Ράμιζι.

Όχι, η Μπελ δεν θα την άφηγε να πει την τελευταία λέξη, ειδικά αφού τις παρακολουθούσαν κάμερες, ειδικά αφού η τελευταία λέξη αφορούσε τον πατέρα της.

«Ήταν στη δουλειά εκείνη τη μέρα. Γύρω στις δύο η ώρα έκοψε το χέρι του. Βαθιά».

«Τραυματίστηκε την ώρα που τη σκότωνε».

Η Μπελ έβαλε τα γέλια. «Ύπήρχαν μάρτυρες. Πολλοί άνθρωποι στο συνεργείο αυτοκινήτων τον είδαν να κόβει το χέρι του, γιαγιά. Το τύλιξε με επίδεσμο και πήγε με το αυτοκίνητο στα Επείγοντα του πιο κοντινού νοσοκομείου».

«Στο Μπέρλιν, εκεί όπου βρισκόσαστε εσύ και η Ρέιτσελ». Τα μάτια της γιαγιάς της φωτίστηκαν, σαν να είχε μόλις κερδίσει έναν πόντο. Μισό λεπτό: η Μπελ θα την έκανε σκόνη.

«Αυτό ήταν σύμπτωση». Έσφιξε τα δόντια και στόχευσε. «Οι κάμερες ασφαλείας κατέγραψαν όλο το διάστημα που περίμενε

να έρθει η νοσοκόμα για τα ράμματα. Όλο εκείνο το διάστημα βρίσκεται στο νοσοκομείο. Φεύγει στις πέντε και τριάντα οχτώ ακριβώς και πηγαίνει με το αυτοκίνητο στο σπίτι. Του παίρνει γύρω στα δεκαέξι λεπτά, παρεμπιπτόντως, όπως είχε και ο συνήγορος υπεράσπισης. Κι έτσι, στις πέντε και σαράντα τέσσερα το απόγευμα, ο μπαμπάς φτάνει στο σπίτι. Εμένα με βρίσκει ο κύριος Τριπ λίγα λεπτά μετά τις έξι. Έρχεται η αστυνομία και καλεί τον μπαμπά στις έξι και είκοσι πέντε, όταν καταλαβαίνουν ποια είμαι χάρη στην ταυτότητα της Ρέιτσελ. Ο μπαμπάς ήταν στο σπίτι όταν δέχτηκε αυτό το τηλεφώνημα. Επίσης, είχε καλέσει νωρίτερα τη Ρέιτσελ στο κινητό, στις έξι και τέσσερα λεπτά, όταν αναρωτήθηκε πού ήμαστε, το οποίο επίσης αποδεικνύει ότι βρισκόταν στο σπίτι, λόγω της κυψέλης του κινητού. Αν λες ότι πήγε κατευθείαν με το αυτοκίνητο στον χώρο της απαγωγής, που απέχει δεκαεννέα λεπτά από το νοσοκομείο, αυτό σημαίνει ότι είχε μόνο οχτώ λεπτά για να απαγάγει τη Ρέιτσελ, να τη σκοτώσει, να ξεφορτωθεί το πτώμα και να επιστρέψει στο σπίτι εγκαίρως για να απαντήσει σε εκείνο το τηλεφώνημα. Μόνο η διαδρομή ως το σπίτι είναι έξι λεπτά. Είναι αδύνατο. Δεν το έκανε». Η Μπελ πήρε μια ανάσα. Τα είχε μάθει απ' έξω όλα αυτά πολύ καιρό πριν· δεν ήταν η πρώτη φορά που αναγκαζόταν να τα πει. «Νομίζεις ότι είχε αρκετό χρόνο για να σκοτώσει κάποιον και να κρύψει το πτώμα για πάντα;»

Η γιαγιά της χλώμιασε, το δέρμα της σακούλιαζε ρυτιδιασμένο γύρω από το στόμα της· είχε περάσει όλη της τη ζωή σκυθρωπή. «Για τη μητέρα σου μιλάς».

Να την πάλι αυτή η λέξη. Εξίσου αφύσικη, τώρα που την άκουγε από το στόμα της γιαγιάς της.

«Τι συμβαίνει εδώ;» Μια νέα φωνή ήχησε στο δωμάτιο, μια φωνή που η Μπελ θα αναγνώριζε οπουδήποτε.

«Μπαμπά;» είπε ψάχνοντας να τον δει πίσω από τα δυνατά φώτα.

Η σιλουέτα του Τσάρλι διέσχισε την αίθουσα προς τον χώρο του γυρίσματος. Οι μπότες του έπεφταν βαριά στις σανίδες του πατώματος και οι ώμοι του κύρτωναν κάτω από το πουκάμισό του που είχε λεκέδες από γράσο.

«Μου είπες ότι θα τελειώνες με την Μπελ στις δύο», είπε κοιτάζοντας τον Ράμζι. Πέρασε το ένα του χέρι πάνω από τα κοντά μαλλιά του, που ήταν σκούρα καφέ και άσπρα, όπως του άρεσε και ο καφές του, με λίγα γκρίζα στους κροτάφους. «Κοντεύει τρεις και μισή. Ανησύχησα, το κινητό της είναι κλειστό».

«Συγγνώμη». Ο Ράμζι κατέβασε το κεφάλι του. «Χάσαμε την αίσθηση του χρόνου».

«Τσάρλι Πράις», είπε η γιαγιά, κρατώντας υπερβολικά το τελευταίο σύμφωνο στα δόντια της.

Τα μάτια του Τσάρλι επιτέλους την εντόπισαν και άνοιξαν διάπλατα μόλις την αναγνώρισε.

Η Μπελ διέκρινε κίνηση πίσω από τον ώμο του πατέρα της και είδε τον Ράμζι να γυρίζει προς τον Τζέιμς. Συνέχισε να τραβάς, του είπε κουνώντας άηχα τα χείλη του κι έκανε μια κίνηση με τα δάχτυλα. Η κάμερα υπάκουσε.

«Τι δουλειά έχει αυτή εδώ;» ρώτησε ο Τσάρλι τους παριστάμενους.

«Γυρίζουν ντοκιμαντέρ για την κόρη μου, γιατί να μη βρίσκομαι εδώ;» ανταπάντησε η γιαγιά της Μπελ. Το στήθος της φούσκωσε κάτω από το σμαραγδί φουλάρι. Κατέβασε το βλέμμα και σούφρωσε τη μύτη της. «Βλέπω ότι ακόμη δεν έχεις μάθει να πλένεις τα χέρια σου».

«Ήμουν στη δουλειά, Σούζαν», είπε ο Τσάρλι ψύχραιμα. «Κάποιοι δουλεύουμε για να τα φέρουμε βόλτα».

«Αχ, άντε πάλι τα ίδια», είπε εκείνη υποτιμητικά. «Πάντα εριστικός, Τσάρλι. Θα πρέπει να είναι απαίσιο να το ζεις αυτό καθημερινά, Άνναμπελ, γλυκιά μου».

«Εγώ...» πήγε να πει η Μπελ.

«Δεν πειράζει, Μπελ, δεν χρειάζεται να απαντήσεις». Ο μπαμπάς της ανοιγόκλεισε αργά τα μάτια του κοιτάζοντάς την, τα ανοιχτά γαλανά μάτια του, που είχαν μεγαλύτερη απόσταση από το κανονικό μεταξύ τους, της είπαν όλα όσα ήθελε να της πει εκείνος. Οι θυμωμένοι άνθρωποι φαίνονται ένοχοι, αυτό της έλεγε πάντα.

«Δεν σε αφήνει να μιλάς, γλυκιά μου;»

«Σούζαν, σε παρακαλώ», είπε ο Τσάρλι με σφιγμένα δόντια, σαν να δάγκωνε τον πνιγηρό αέρα.

«Πολύ οξύθυμος είσαι», απάντησε η γιαγιά, αν και ήταν η μόνη στην αίθουσα που είχε υψώσει τη φωνή της.

Ο κόμπος βρισκόταν ξανά εκεί, στο στομάχι της Μπελ, σφιγγόταν και σφιγγόταν, κυνηγούσε την ουρά του.

«Γιατί τραβάει ακόμη η κάμερα;» Ο Τσάρλι έστρεψε την προσοχή του στο μπουμ πάνω από το κεφάλι του, που κρατούσε η Σαμπά με τα σταθερά της χέρια. «Σταματήστε να γράφετε, παρακαλώ».

«Γιατί, Τσάρλι;» είπε η γιαγιά. «Δεν θέλεις να δει ο κόσμος ποιος είσαι πραγματικά;»

Ο αέρας στην αίθουσα έγινε αποπνικτικός, πηχτός και κολώδης, και η Μπελ τον κατάπιε με δύναμη, ταΐζοντας τον κόμπο στο στομάχι της.

«Και ποιος είμαι στην πραγματικότητα, Σούζαν;» Ο Τσάρλι στράφηκε πάλι σ' εκείνη.

«Θέλεις να το πω ξανά;»

Ο Τσάρλι έκανε ένα βήμα πίσω, τα σφιγμένα χείλη του σχημάτισαν ένα σκληρό χαμόγελο και τα δάχτυλά του χάιδεψαν τα κοντά γένια στο πιγούνι του. «Όχι, δεν πειράζει. Έχεις πει αρκετά όλα αυτά τα χρόνια. Εκπλήσσομαι που δεν έχεις βαρεθεί ακόμη να μιλάς στις κάμερες».

«Θα σταματήσω όταν μάθουν όλοι την αλήθεια», ανταπάντησε η γιαγιά.

«Δεν έχει νόημα», είπε ο Τσάρλι αναστενάζοντας. «Έχασες την κόρη σου εκείνη τη μέρα, Σούζαν. Εγώ έχασα τη γυναίκα μου, τη ζωή όπως την ήξερα. Έλα, Μπελ. Πάρε τα πράγματά σου και πάμε να φύγουμε. Θα πεινάς».

Θα έπρεπε να πεινάει, αλλά δεν ένιωθε τίποτα γύρω από τον τρομερό κόμπο στο στομάχι της.

«Ανησυχώ για την Άνναμπελ», είπε τότε η γιαγιά κι έκανε να την πιάσει ξανά από το μπράτσο, αλλά η Μπελ απομακρύνθηκε για να μην τη φτάσει. «Ανησυχώ για εκείνη, μένει μόνη μαζί σου σ' αυτό το σπίτι».

«Μη γίνεσαι γελοία», είπε ο Τσάρλι. «Μπελ, πάμε».

«Έρχομαι». Αλλά δεν κουνήθηκε· είχε εγκλωβιστεί ανάμεσα σ' εκείνους και στο τραπέζι με τη σκακιέρα, είχε κολλήσει στην ουδέτερη ζώνη.

«Γελοία, ε;» είπε η γιαγιά σχεδόν τσιρίζοντας, με τις άκρες των λέξεών της να συγκρούονται μεταξύ τους. «Ξέρεις τι είναι γελοίο; Που οι γυναίκες που έχεις γύρω σου καταλήγουν νεκρές».